

DAVANT EL CENT SETANTA-CINC ANIVERSARI DEL SACERDOCI DE SANT FRANCESC COLL

El 28 de maig de 1836 va ser sens dubte un dia inesborrable en la memòria del P. Coll. En aquell matí, dissabte de les quatre tèmpestes de Pentecostès, l'Esperit del Senyor davallà damunt seu per la imposició de les mans del bisbe per consagrar-lo sacerdot, ministre de la Paraula i dels sagraments.

Eren temps difícils per a la vida cristiana. Calia una bona dosi de fortalesa i valentia per a acostar-se a rebre el sacerdoci en aquelles circumstàncies. I també manifestava fortalesa d'ànim el bisbe que es decidia a conferir els ordes sagrats. En aquella època, els governants de la nació, no havien dut a terme només l'exclaustració general dels religiosos, sinó que havien prohibit també l'administració d'ordes majors. Un reial decret de 8 d'octubre de 1835 –el P. Coll va haver d'abandonar el convent a l'agost d'aquest mateix any– disposava que els bisbes s'abstinguessin «de donar ordes majors sota cap títol, ni per cap motiu ni pretext».

És veritat que no estava en mans dels governants civils legislar sobre matèries eclesiàstiques, però tothom sabia el risc que corrien els qui no complissin aquestes disposicions. Tot i això, el bisbe de Solsona, el vicari provincial dels dominics catalans i el diaca Francesc Coll van decidir obeir Déu abans que els homes.

Al capdavant de la diòcesi de Solsona hi havia aleshores el mercedari Fr. Juan José de Tejada. Era bisbe des de feia quatre anys; havia nascut a Ausejo, diòcesi de Calahorra, l'any 1768; va fer estudis teològics a Salamanca i Alcalá, i va ser superior dels convents que tenia el seu orde a Alcalá i Madrid. En ser presentat per a bisbe era superior general dels mercedaris espanyols. Va morir el 15 de juny de 1838.

Fr. Francesc Coll, dominic exclaustrat, acabava de complir vint-i-quatre anys quan es va encaminar a Solsona des de la casa de Puigseslloses per rebre el presbiterat. Durant el curs 1835 - 1836 havia acabat els estudis teològics al Seminari de Vic. Des del 26 de gener de 1836 tenia ja l'autorització del seu provincial per a rebre l'ordenació.

No ha arribat a nosaltres cap escrit en què es reflecteixin els sentiments del P. Coll en aquell dia feliç en què el Senyor el va unir al seu sacerdoci ministerial per sempre. Va conservar el document que li van donar a Solsona, en què s'acreditava que havia estat ordenat. Va desaparèixer el 1936, però disposem d'una reproducció fotogràfica que es guarda a l'Arxiu de la Província de Santa Rosa de Lima (Buenos Aires). Aquesta en seria la traducció literal:

«Nòs, fra José Tejada, exgeneral de la religió de la benaurada Mare de Déu de la Mercè per a la redempció de captius, per la gràcia de Déu i de la Seu Apostòlica bisbe de Solsona, condecorat amb la gran creu de cavaller de l'orde americà d'Isabel la Catòlica, conseller reial, etc.»

A tots i cada un dels que llegeixin les presents lletres, fer-vos saber que l'any de la Nativitat del Senyor mil vuit-cents trenta-sis, el dia vint-i-vuit de maig, dissabte de les quatre tèmpestes de Pentecostès, hem celebrat a la capella del nostre Palau Episcopal ordes particulars majors.

Al nostre estimat en Crist Fr. Francesc Coll, diaca de l'Orde de Predicadors de Sant Domènec, examinat, aprovat, practicats els exercicis espirituals i trobat

idoni en tots els requisits que prescriuen el sacrosant concili de Trento i els últims Decrets Apostòlics, legítimament i canònicament jutgem que havia de ser promogut i l'hem promogut al sagrat orde del presbiterat, amb el títol de pobresa i lletres suplicatòries del seu Prelat, el Vicari Provincial.

En fe de tot això i com a testimoni, estimem oportú concedir-li i li concedim les presents lletres firmades de la nostra mà, garantides amb el nostre segell i subscrietes pel nostre infrascrit secretari de Cambra. Donat en la data a dalt assenyalada.

Fr. Juan, bisbe de Solsona
(rúbrica)

Lloc del segell

Per mandat del meu Excm. i Revdm.
Sr. Bisbe
Blas Jiménez
Secretari
(rúbrica)

Reg. Llib. 3. Fol. III

El P. Coll en el seu viatge a Solsona devia tenir ocasió de saludar alguns dels seus germans dominics, exclaustrats com ell, i pertanyents al col·legi de Sant Miquel i Sant Gabriel. Aquella comunitat dominicana havia estat fundada el 1614 per a l'ensenyament de la filosofia i teologia. Des de 1620 fins a la fundació de la Universitat de Cervera el 1717, aquest centre d'estudis va tenir el rang d'universitat literària, amb facultat d'atorgar graus acadèmics. Després va continuar essent col·legi, en el qual no sols s'impartia la filosofia i teologia als religiosos, sinó també als seculars. Feia de Seminari diocesà, perquè a Solsona no hi havia Seminari. L'ensenyança era completament gratuïta.

Amb data 19 de desembre de 1832 la comunitat estava integrada per quatre professors i dos estudiants dominics. El rector era el P. Jaume Llorens, del convent de Barcelona. El P. Tomàs Bou, també del convent de Barcelona, era professor de teologia dogmàtica. El P. Ramon Bardolet, del convent de Manresa, era professor de teologia moral, el P. Salvador Alert, també del convent de Manresa, donava classes de filosofia. Els col·legials eren el P. Josep Viñolas, del convent de Manresa, i Fr. Vicenç Martí, també de Manresa.

A l'estiu de 1835 van ser tots obligats a exclaustrar-se, i el convent va passar a ser Seminari de la diòcesi, una vegada normalitzades les convulsions pròpies de la primera guerra carlina. El P. Tomàs Bou, conegut del P. Coll, va ensenyar-hi teologia moral.

El 1912 es va restaurar la Província Dominicana d'Aragó; el bisbe de Solsona, Fr. Lluís Amigó, fundador dels terciaris caputxins, va entregar el convent a l'Orde. Durant uns anys va ser Escola Apostòlica, noviciat i alumnat de filosofia.

Vito T. Gomez, O.P.